

POSTANOWIENIE

Dnia 27 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa I. sp. z o.o. w K.
przeciwko S. S.
o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 27 kwietnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 13 października 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 13 października 2015 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację pozwanego od wyroku Sądu pierwszej instancji nakazującego pozwanemu złożenie oświadczenia w postaci ogłoszenia w określonej formie we wskazanym czasopiśmie stwierdzającego, że w sposób nieuczciwy nakłaniał pracowników powodowej Spółki do odejścia z pracy i rozpoczęcia pracy na rzecz podmiotu konkurencyjnego i celowo działał na szkodę powodowej Spółki, za co ją bardzo przeprasza.

Sądy obu instancji uznały, że ustalony w sprawie ciąg zdarzeń i działań pozwanego, który nakłaniał pracowników powodowej Spółki do odejścia z pracy i zatrudnienia w Spółce konkurencyjnej, stanowił zachowanie niełojalne, nieuczciwe, sprzeczne z dobrymi obyczajami, które doprowadziło do odejścia z pracy w powodowej Spółce wszystkich jej pracowników obsługujących rynek niemiecki i francuski i zatrudnienia się w Spółce konkurencyjnej, co spowodowało utratę przez powodową Spółkę 10 spośród 11 klientów we Francji i połowy rodzin, którymi się opiekowała w Niemczech. W ocenie Sądów stanowiło to czyny nieuczciwej konkurencji, o którym mowa w art. 12 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (j.t: Dz.U. z 2003 r., Nr 153, poz. 1503 ze zm. - dalej: „u.z.n.k.”), co uzasadniało uwzględnienie powództwa w określonym w wyroku zakresie.

W skardze kasacyjnej pozwany, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, wskazał przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. i stwierdził, że skarga jest oczywiście uzasadniona, gdyż Sąd błędnie uznał, iż wypełnia znamiona deliktu określonego w art. 12 ust. 1 u.z.n.k. składanie ofert zatrudnienia, co stoi w opozycji do linii orzecznictwa przyjętej w wyrokach przytoczonych przez skarżącego. Błędne jest również, jego zdaniem, zastosowanie art. 12 ust. 1 u.z.n.k. w sytuacji, gdy zakończenie stosunku pracy jest wynikiem autonomicznej decyzji pracownika. Stwierdził, że błędnie także Sąd uznał za wypełniające znamiona deliktu określonego w art. 12 ust. 2 u.z.n.k. prawie całkowite przejęcie pracowników powodowej Spółki obsługujących rynek niemiecki i francuski, bowiem na gruncie tego przepisu czynnością sprawczą jest nakłanianie klientów przedsiębiorcy lub innych osób do rozwiązania z nim umowy albo niewykonania lub nienależytego wykonania umowy, a zatem ochrona wynikająca z tego przepisu dotyczy zewnętrznych stosunków umownych przedsiębiorcy, co, zgodnie ze wskazanym przez skarżącego wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2004 r. I CK 66/03, odróżnia ją od ochrony zapewnionej na gruncie art. 12 ust. 1 u.z.n.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, przesłanka przedsądu przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. jest spełniona, jeżeli skarżący wykaże w stosownym wywodzie prawnym, że w sprawie doszło do kwalifikowanego: oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy. Sam zarzut oczywistego nawet naruszenia określonego przepisu nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, bowiem mimo oczywistego nawet naruszenia przepisu przez sąd, może zapaść prawidłowy wyrok (porównaj między innymi postanowienia z dnia 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004/6/100, z dnia 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004/3/49 i z dnia 11 stycznia 2008 r. I UK 285/07.

Skarżący nie wykazał, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona we wskazanym wyżej rozumieniu, bowiem sam zarzut, iż Sąd drugiej instancji dokonał wykładni art. 12 ust. 1 i art. 12 ust. 2 u.z.n.k. odbiegającej, zdaniem pozwanego, od wykładni innych sądów przedstawionej w wyrokach przez niego wskazanych, nie przesądza o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Dopiero wykazanie, że jest to wykładnia oczywiście wadliwa, bez wątplenia sprzeczna z podstawowymi zasadami interpretacyjnymi prowadzącymi do jednoznacznego i odmiennego rozumienia przepisu - która skutkowałą wydaniem przez Sąd Apelacyjny oczywiście wadliwego wyroku, mogłoby uzasadniać istnienie przesłanki przedsądu przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Skarżący nie tylko okoliczności tych nie wykazał, ale nawet nie twierdził, że wystąpiły w sprawie.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

db